

המשפט שזינע אה מצפון העולם כולו:

הרוצחת

האומללה

הסבתא ירנה היא שמסרה לבית-המרקחת את מתכון הרופא, שהיה רשום על שמה. בתה השניה, מוניק, לקחה משם את סם ההרדמה. אחר-כך שלחה סוזאן את כל בני המשפחה מהבית. "זה ענייני האישי" הודיעה. אפילו את בעלה גרשה מחדר-האורחים בו שכבה קורין. אז המיטה סוזאן את בתה, על-ידי הפעולה האמהית ביותר בעולם: בהניקה אותה מתוך בקבוק מלא חלב, דבש וסם-שינה.

כמה זמן ארכה מלאכת הנקת התינוקות מהבקבוק? חמש דקות? רבע שעה? סוזאן לא סיפרה לאיש. אחר-כך היתה צריכה להשכיב את הילדה, לכסותה, לכבות את האור — ולתת לה למות בחושך.

למחרת עצרה המשטרה את כל המעוררי בים: סוזאן ובעלה, ירנה ובתה מוניק, ואת הרופא קאסטרס.

פרקליט הנאשמים העלה טענה אחת בלבד: "אל תאשימו את האם. אם יש אשם — הרי זו המדינה, שהתירה את מכירת הסם הנורא. אם יש אשם — הרי זו החברה כולה, אשר לא יכלה לתת עצה לאם האומללה בשעה שנתגלה אסונה, אלא השאירה לה את ביצוע הרצח, במקום החברה ולמען החברה. סוזאן ואנדפוט ראויה לנחמה ולפיצוי מטעם החברה — לא לעונש."

באולם לא היה אדם שלא הויל דימעה. כאשר חזרו המושבעים מהתייעצותם, וקבעו שאין להטיל כל אשם או עונש על סוזאן ועל עוזריה, פרצה שימחה היסטורית באולם. כאילו רצו הנוכחים לומר לסוזאן ואנדפוט: "לא, אינך רוצחת מיפלצתית. הוכחת הקרבה עילאית, כאשר הרגת מתוך רחמים את היצור שאהבת ביותר בעולם."

הם נתנו פורקן לרגשותיהם בשתייה עד שעות הלילה המאוחרות — וביידי אבן בחלון ביתו של הרופא קשוח-הלב, דר' חירץ.

ואז התקיימה, מה שנקראה לאחר-מכן, הישיבה של בית-המשפט המשפחתי. פסק-הדין: אסור לתת לילדה לחיות. הסבתא ירנה נסעה יחד עם בתה השניה, אל רופא המשפחה, דר' ז'אק קאסטרס. "האם אי-אפשר לעשות משהו?" שאלו.

"רק האם רשאית להתלפט."
★ ★ ★
"זה ענייני האישי!"

בתום היום הרביעי התפרצה סוזאן בכעס. "אם אינכם רוצים להביא לי את בתי — אלך בעצמי להודי-התינוקות!" הרופא מיהר אליה: "הירגע, גברתי. הראה לך את קורין מחר. זאת הבטחה." ולמחרת בצהריים לקחו אותה לחדר התינוקות. הרופא הורה: "תנו כיסא לגברת." אבל הגברת לא נפלה. היא עמדה זקופה שעה שהאחות הפשיטה את התינוקת. כאשר חשפה את הסנפירים הבינה האם. האחות המשיכה להפשיט את קורין, ולבסוף הגישה אותה אל אמה. "נשקי את בתך, גברת ואנדי פוט", אמר הרופא.

"האם היא צריכה לחיות ככה?" שאלה. דר' חירץ ידע כי רופאים רבים, במקרים דומים, עוזרים לטבע וממיתים בשקט את היצור הנורא. אך הוא לא היה מוכן לכך. אפילו עצה לא רצה לתת לאם. הוא רק הוסיף: "יש להניח שיש לה גם פגמים פנימיים."

למחרת יצא סוזאן עם בתה מבית-החולים. בעלה ז'אן בא לקחתן במכוניתו הקטנה. "מהר, לדוקטור קאסטרס", אמר. הם התחננו בפני הרופא, ביקשו ממנו סם. הוא סירב. לבסוף התבונן בתינוקת ורשם משהו על נייר-מכתבים.

מאוחר יותר, בשבתו על ספסל הנאשמים בשל מעשהו זה, נודע לדר' קאסטרס כי גיסתו ילדה אף היא תינוק נטול-יצורה בגלל התאלידומיד.

סוזאן ואמה בחצר בית-הפותר נשקי את בתך, גברת..."

בחדר-הלידה עקבה פרנאנדו ירנה, אמה של סוזאן, אחר מהלך הלידה. בשלוש לפנות בוקר הפסיק האב את צערתו העצבנית: קולות ולחשים בקעו מעבר לדלת של חדר-היולדות. צריחה ראשונה של רך נולד, ור סוזאן הובלה לחדרה. ואז הפוע המיילד, דר' חירץ, "בן או בת?" שאל האב. "אדוני", השיב הרופא במבוכה, "יש אי נורמאליות." והוא פתח לפניו את דלת החדר, בו נמצאה עדיין התינוקת.

ז'אן ראה פני-רך יפים, שיער זהוב ור עיניים כחולות, כעיני אמה. ואחר-כך? הן צוואר נמשך לכל אורך הגוף כמו גזע של עץ, הכתפיים לא נראו, ובמקום זרועות היו שתי אצבעות מצד אחד ושלוש מצד שני, שנראו כמו ספירי של כלבים. האב ברח החוצה מוכה-זועה. "התאלידומיד" מילמל, "התאלידומיד לקח את בתי!"

★ ★ ★
בית-משפט משפחתי

למחרת שאלה סוזאן: "דוקטור, מדוע אין מראים לי את בתי? קרה משהו?" "לא, לא, קורין היא תינוקת נפלאה. רק קצת קטנה. העדפנו להכניס אותה לאינקור באטור. מחר תראי אותה." מחר ומחרתיים, וגם ארבעה ימים. האמינה סוזאן לדברי הארבעה. ממיטתה טילפנה לבית-הדפוס, שיכין את ההזמנות: אדון וגברת ואנדפוט שמחים להודיעכם על לידת בתם קורין.

בבית החדש של משפחת ואנדפוט התכנסו הבעל, אמה של סוזאן ואחותה מוניק. "יכניסו אותה לבית המפלצות בבריסל?" שאל האב. "אולי ירכיבו לה זרועות מלאכותיים. יש כאלה...". השיבה הסבתא. "סוזאן המיטכנה. ראיחם איך שמחה כש קיבלה צמיד לקורין?" יבבה מוניק.

ני תינוקות חסרי-גפיים נולדו בישראל. כך הודיע השבוע, בצנעה, משרד הבריאות. שני תינוקות אשר סם הארבעה הנורא תאלידומיד הפכם למיפלצות. באותו שבוע עצמו עקב העולם כולו אחר משפט קורע-לב שהתנהל בעיר לייני הבלנית. משפחה שלמה עם רופאה הועמדו שם לדין על רצח תינוקת בת חמישה ימים — אחת מ-20 אלף תינוקות-הפלצות, קרבינות התאלידומיד באירופה.

שאל התובע של לייני: "האם מותר לאידי שהו אדם ליטול חייו של תינוק? האם ראוי אדם לקבוע כי גם לבעל המום הקשה ביותר אין זכות לחיים? ואם מותרת סלקציה לחיים ולמות — האין זה צעד ראשון לקראת תורת הגזע והסלקציה של הנאצים? האין מעשה של סוזאן ואנדפוט מעשה אנרי, כי שכל כולו בא כיו למנוע מעצמה סבל ואינצימות?"

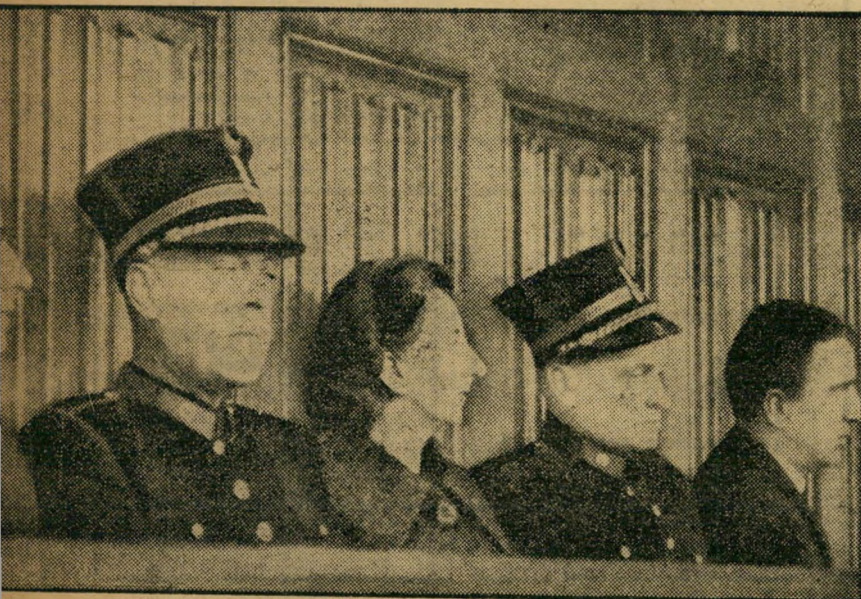
"לא על עצמי חסתי", השיבה האם הסור-עה, "רק עליה. לא רציתי שתחיה כמפי-לצת!"

ביום ראשון זה נתן בית-המשפט את ססקיה-הדין. "לא אשם" קבעו 12 מושבעים, ועשרות הצופים שמילאו את האולם פרצו בתרועות-הידוד נסערות, סוזן ואנדפוט וארבעת שותפיה לספסל הנאשמים ניצלו מ' עונש על המעשה החמור ביותר בחוק ה' פלילי: רצח בכונה תחילה. הם ניצלו מהר קעה על המעשה הנורא ביותר בחוק ה' אינשי: רצח בת על-ידי אמה-יולדתה.

★ ★ ★
במקום גוף: גזע-עייץ

ה היה באביב 1962. בקוטג' חדש חיכו ג'אן ואנדפוט (34) ואשתו סוזאן (24) לילדם הראשון, בשנה הראשונה לנשואיהם. באה שעת הלידה. במסדרון בית-החולים צעד ז'אן בעצבות הטבעית של כל אב.

היחיד המורכב מראשי תיבות: מוק"ש (זרע קדושים) עד ש"ב (שוחט ובודק) ועד איתמר בן-אבי" (שם המשפחה המיוחד ב' מינו של בן מחיה הלשון העברית, הלא הוא איתמר בן אליעזר בן-יהודה) לא חסרו ראשי-תיבות מעניינים בלשון העברית. אפילו ג'הלת. חידוש העלייה לארץ ב' שנות השמונים של המאה הקודמת הביא עמו תנועות ראשי תיבות ידועות כביל"ו (בית יעקב לכו תלכה) עד לפחות-ידועות,

האב, האם והסבתא על ספסל הנאשמים "לא, אינך רוצחת מיפלצתית!"

יהיה הפרס הגדול בהגרלה של מבצע ויסואג הקניות בסופרמרקט. ושם המבצע, שזכייה בו היתה משמחת לב כל עקרת-בית הוא, כמובן: שמי"ח — דהיינו: שנת מוזן חינו.

אחיו של הממונה על הכנסות המדינה, אריאל אריאלי, טובע ראשי תיבות לארבע בזכות עצמו. אחד מפקידיו, הגובה מדי שנה עשרות מיליונים מן החברות הגדולות, הוא הפשמי"ג, פקיד שומה למפעלים גדולים.

התפתחויות לשוניות אלה לא נתעלמו מ' אמני הפרסום בישראל. בנק אחד פתח ב' מפעל כ"ח (כולנו חוסכים) ועל מפעל-הפיס אמרו שבעצם, משמעו פייס (פה יש סיכו' יים).

השבוע טבע אמנון אריאלי, מנהל חברת הפרסום הגדולה בארץ, ראשי תיבות מוצ' לחים, אך יקרים. שתי ראשי תיבות: 2600 ל"י, במצרכי מזון, לפי חישוב של 50 ל"י לשבוע לכל 52 שבועות השנה. סכום זה

כמו מב"ו (מי בכס ויעל). אולם ההתפתחות האמיתית של ראשי התיבות באה עם הקמת המדינה. יחד עם צה"ל (צבא הגנה לישראל) ותה"ל (תכנון המים לישראל) נתמנה לכל משרד ממשלה מנכ"ל (מנהל כללי) שהקפיד על התקשיר (תקנון השירות). בבנקים נפתחו פמ"זים (פקודנות מטבע זר) ועיריית תל-אביב הבעירה גח"לת (גמול חיסכון לחינוך תיכון) להורים שואפי תינוך גבוה לילדיהם.